

Lízátko

Srpen 2005

O čem bude tento příběh? Či povídka, jestli chcete.

Řekl bych, že se to uvidí o pár řádek níže. Momentálně sedím v takové vesnické hospůdce a piji pivo. Ta hospůdka se jmenuje „U Jeníčka a Mařenky“. Tady jsem našel svobodu psaní. Právě se cítím velice šťastně, ale to se může během příští vteřiny změnit. Můj život se odehrává jako na houpačce. Z chraplavých reproduktorů se ozývá Elvis Presley, můj dávný kámoš, a zpívá o ghettu. Pan hospodský mi přinesl velkého panáka rumu.

„To je na mě,“ řekl. Dal mi ho, neboť jsem se vytáhnul, že jsem zrovna dopsal svou třetí knihu. A včera večer, přišla hezká servírka, také s panákem rumu a řekla:

„Už se známe tak dlouho... tak na tykání?“ Přítakal jsem a v duchu si jí představil nahou. V tu dobu právě probíhala zábava a já byl donucen poslouchat kapelu s názvem „Bílá pěna“. Zpěvačka zpívala opravdu hrozně, ale lidé nadšeně pluli, totiž spíše dupali po parketách, zpívali sborově ty nejodpornější fláky a strašně se potili.

Druhá servírka, také docela pěkná žena, zvláště její zadeček mě přitahoval, mi zčistajasna předložila nabídku, že až to tu všechno skončí, odveze mě domů. Nadšeně jsem souhlasil a říkal si: „To jsem asi ještě fakt moc hezký kluk.“

Pak jsem ale omylem spadl pod stůl a servírčin zájem o mou osobu okamžitě ochladl. Když jsem se probudil v naší rodinné chatě vedle studených kamen, a chtělo se mi neuvěřitelně zvracet, rozhodl jsem se podniknout výpravu na vrchol mých nejkrásnějších vzpomínek. Po lávce jsem přešel bublající potok a vystoupal lesem plným letních vůní až nahoru. Tam jsem rukama vyhrabal z hlíny zavařovací sklenici, ve které byla ukryta má ztracená láska. Chvilí jsem ten poklad svíral ve svých zašpiněných rukou, pak jsem vyndal tužku a napsal:

„Miluji tě stále, i když už tu dávno nejsi.“

Zase jsem tu zavařovací sklenici zahrabal a vydal se potácivým krokem do nedalekého městečka. Papírnictví jsem objevil znenáhla a když se na mě paní prodavačka tázavě podívala, řekl jsem:

„Potřeboval bych co nejvíce samolepek ve tvaru srdíček.“

Prodavačka pokývala chápavě hlavou, chvíli štrachala v papírové krabici a pak vítězoslavně vytáhla obálku s nápisem: „Hearts for your love“.

Zaplátil jsem, poděkoval a vypadl do nejbližší hospody. Tam jsem se tak opil, že po návratu do chaty, jsem měl velké problémy ta zamilovaná srdíčka nalepit na zbrusu novou kytaru, kterou jsem koupil jedné moc hezké slečně z Mnichova.

Ještě týž den jsem napsal zoufalé vyznání pomocí sms zpráv své dávno ztracené lásce, která mi odpověděla: „Mám se fajn, grilujeme párky, měj se také fajn.“

To mě tak zdrtilo, že jsem se dopotácel opět do té vesnické hospody a lil do sebe jednoho panáka za druhým. Ráno jsem se probudil naprosto dezorientován vedle křečka, který uprchl ze svého vězení. Tlamičku měl nacpanou vším, co se válelo na podlaze a vypadal náramně spokojeně. Namáhavě jsem se zvedl, chytil ho a zavřel ho zase zpátky.

V té chvíli jsem si přál, aby už toto zatracené léto plné pochybných a nesplnitelných přání co nejdříve skončilo.

Jenže opak byl pravdou. Léto trvalo neskutečně dlouho a já se pln nešťastného optimismu vrhal do dalších nesmyslných akcí.

Ty však naštěstí vedou ke svobodě psaní a to je to nejsladší lízátko, které spisovatel může ochutnat.